

Ana Blandiana, “Misiune imposibilă”

Ne-am așezat la una din mese față în față, ea cu ochii în pământ, în sfârșit tăcută, eu privind-o pentru prima oară cu atenție și curiozitate.

Mi-era în continuare greu să spun ce vârstă are, după cum mi-era greu să spun dacă e blondă sau șatenă. Avea un păr lipsit de lumină, de o culoare bej murdar, în care – m-am trezit gândindu-mă – nu s-ar deosebi firele albe. Era micuță și ștearsă, ștearsă, acesta era cuvântul, dar luat la propriu, ca și cum ar fi fost totul desenat în culori mai vii, mai apăsate, și apoi șters cu o cârpă care a lăsat în urmă doar aproximații de linii și culori. Și totuși avea ceva emoționant, care mă împiedicase să o părăsesc pe scările clinicii și mă împiedica să o sperii făcându-mă pur și simplu nevăzut. Poate privirea care nu încerca să se apere sau să disimuleze. Mă privea fără să obosească, cu coatele sprijinite de masă, în timp ce își ținea obrazul în palme, ca și când ar fi vrut să mi-l ofere fără condiții.

Tăceam amândoi: eu pentru că nu știam ce să spun, ea pentru că, în mod evident, nu simțea nevoia să vorbească. Mă privea liniștită, cu un fel de adorație suficientă să mă surprindă și să mă învidieze. Și nu m-am putut împiedica să mă gândesc că eu n-o să pot niciodată privi pe cineva în felul acesta.

– Vă ascult – i-am spus, cu un respect de care m-am mirat singur.

– Nu, te rog, e mai bine să nu vorbim – m-a întrerupt grăbită și punându-mi cu neașteptată familiaritate un deget pe buze. Orice mi-ai spune n-o să mă poți face să nu te iubesc și orice ți-aș spune n-o să poată exprima ceea ce simt pentru tine.

N-am putut să nu observ că raporturile – cel puțin gramaticale – dintre noi se schimbaseră. Acum eu folosisem persoana a doua la plural, și ea îmi spunea tu. Iar această răsturnare nu era decât expresia deosebirii noastre de definiție: în timp ce ea era, în mod evident, autentică, sinceră, limpede, fără taine, eu mă aflam într-o poziție stânjenitor de falsă, incapabil să spun adevărul nu pentru că aș fi vrut să mint, ci pentru că el era de necrezut. Superioritatea ei venea din autenticitatea ei, în timp ce misterul meu se degrada într-o confuzie care mă împiedica să reacționez firesc.